

men de var nærmest sure alle tre, det var ikke med Begejstring, det var, som naar man læser konservative Talere i Udlandet, der beskæftiger sig med Locarno-Forhandlingerne, Surhed, Udmaling af, hvor galt det kan gaa, hvor lidt man kan bygge paa det. Lypunktet reducerer man til det mindst mulige. Hvis jeg nu var kommet med dette Lovforslag paa den Maade, at jeg havde sagt: Da nu Forhandlingerne i Locarno har ført til det Resultat, som de har, fremsætter jeg dette Forslag, som jeg ellers ikke vilde have fremsat, eller hvis jeg i Fjor, da jeg fremsatte Forslaget, var kommet med det paa den Maade, at jeg havde sagt: I Anledning af Forhandlingerne i Genève kommer jeg med dette Forslag, ja; saa vilde jeg kunne forstaa, at der kunde være Mening i at reducere Betydningen af Locarno. Men allerede i April i Fjor, straks efter at jeg havde overtaget Forsvarsministeriet, meddelte jeg, ogsaa til den konservative Presse, at til Oktober vilde et Lovforslag om Afrustning blive fremsat, altsaa fornuftigvis ganske uafhængigt af Forhandlingerne i Genève og Forhandlingerne i Locarno. Jeg tror dog, at de ærede Medlemmer Hr. Holstein, Hr. Pürschel og Hr. Holger Andersen vil erkende, at det, der er sket i Locarno, i alt Fald ikke i Aar gør Stillingen daarligere for et Afrustningsforslag, end den var i Fjor i April Maaned. Jeg vilde ogsaa tro, at Lypunktet fra Locarno blev betydeligt større, end de Herrer søger at reducere det til igennem deres Udtalelser, hvis det ikke var, fordi det ikke passer for den Politik, man fører fra konservativ Side.

Det ærede Medlem Hr. Holger Andersen sagde, at man satte de Konservative helt udenfor Spillet under denne Forhandling, han sagde med en Slags Bebrejdelse i Stemmen: Hvorfor skal de Konservative sættes udenfor Spillet? Det skal de heller ikke, men de har selv gjort det. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde under Finanslovbehandlingen til mig: Dette Forslag kan De lige saa godt fremsætte i Dag som i Morgen og sørge for at faa det gjort færdigt i en Fart, det er ikke noget, vi Konservative kan have det allerringeste med at gøre, vi har, selv om en kommende Nedrustningskonference foreslaar yderligere Nedrustning, forud diskonteret den, og vi gør ikke mere. Herregud, naar det konservative Parti vil være udenfor, hvorfor saa beklage sig over, at vi ikke regner i overvældende Grad med at have dem med i disse Forhandlinger? Der kom en Masse

gode Raad til mig. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde saaledes til mig, at hvis jeg ikke vilde udsætte mig for, at man skulde regne dette Lovforslags Fremsettelse for Valgagitation, et Valgnummer, vilde han give mig det Raad, at jeg hurtigst muligt fik Lovforslaget til Afstemning her i Folketinget og sendt til Landstinget, og jeg fik fra anden Side at vide, at dette Lovforslag maatte jeg gøre Regning paa vilde strande uhjælpeligt oppe i Landstinget. Alle disse Udtalelser var i Formen vendt imod mig, men i Realiteten imod Venstre, og i for sig er det ikke underligt. Man kan tillægge Locarno saa ringe Betydning, man vil, man ved dog, at det, der skete i Locarno, var ikke blot Ord, men var baaret frem, fremtvunget af en Folkevillie. Og i Dag lyder det Europa over af Folk, der kræver Fred: Ned med Vaabnene! Det ved de Konservative. Er ikke alene dette betegnende, at den mest udprægede Militærtillbeder her i Tinget — jeg tror ikke, jeg fornærmer det ærede Medlem Hr. Holstein ved at tillægge ham denne Stilling — ikke i Dag vovede at kræve mere, før første Gang? Locarno betyder intet, men det ærede Medlem stillede sig saadan, at jeg siger til det ærede Medlem Hr. Pürschel: Tag ham nu, nu er han parat til at gaa ind i det konservative Folkeparti, der smed ham ud, den Gang han gjorde sig ud til Bens, fordi han blev ved at kræve urimeligt til de Konservative; i Dag er han præpareret, takket være Locarno, der siger: Ned med Vaabnene! Selv det ærede Medlem kan forstaa det. „Aarhus Stiftstidende“, „Jyllandsposten“ og det ærede Medlem Hr. Holstein tør ikke møde overfor de Konservative i Aarhus med mere til Militærvæsenet. Det forstaaer de, selv om de reducerer det, der er sket i Locarno, til et Minimum. I Dag har de derfor maattet klamre sig til Venstre og sige: Forlad os ikke, for hvis I forlader os, staaer vi som dem, der kræver det meste til Militærvæsenet, vi maa have jer til Hjælp, vi kan ikke længere staa alene med Krav om Militærudgifter. Saaledes er Stillingen, takket være Locarno-Forhandlingerne. Derfor vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Holger Andersen og det ærede Medlem Hr. Holstein: Vi er villige til Forhandling, ogsaa med de Konservative. Hvis de Herrer ikke selv vil sætte sig udenfor Spillet, er vi parate til Forhandling. Og jeg vil sige til begge Parter, baade det konservative Folkeparti og Venstre: Vi er parate til Forhandling, og vi ængstes ikke for Kampen. Vi ved,